

Blake Crouch

Verlaten

Karakter Uitgevers B.V.

DAVID PILCHER

BERG

WAYWARD PINES

VEERTIEN JAAR GELEDEN

Hij doet zijn ogen open. Ijskoud. Rillend. Zijn hoofd bonst. Naast hem staat iemand met een kapje voor de mond. Het gezicht is vaag. Hij weet niet waar hij zich bevindt en ook niet wie hij is. Er wordt een doorzichtig masker over zijn mond gezet. Een stem – een vrouwenstem – spoort hem aan: ‘Haal diep adem en blijf daarmee doorgaan.’

Het gas dat hij inhaleert is geconcentreerde zuurstof. Het stroomt door zijn luchtpijp en vervult zijn longen met een welkome warmte. Haar mond is bedekt, maar de vrouw die over hem heen gebogen staat, glimlacht met haar ogen.

‘Zo beter?’ vraagt ze.

Hij knikt. Haar gezicht komt scherper in beeld. En haar stem... daar is iets bekends aan. Niet aan de klank zelf, maar aan de gevoelens die die opwekt. Beschermende gevoelens, bijna vaderlijk.

‘Heb je hoofdpijn?’ vraagt ze.

Hij knikt.

‘Dat gaat snel genoeg over. Ik weet dat je heel gedesoriënteerd voelt.’

Knik.

‘Dat is volkomen normaal. Weet je waar je bent?’

Hoofdschudden.

‘Weet je wie je bent?’

Hoofdschudden.

‘Dat geeft niet. Er stroomt nog maar vijfendertig minuten bloed door je aderen. Bij de meeste mensen duurt het een paar uur voor ze weer helemaal helder zijn.’

Hij staart naar de lampen boven zijn hoofd: lange tl-buizen, veel te fel. Dan doet hij zijn mond open.

‘Zeg nog maar niets. Wil je dat ik uitleg wat er allemaal aan de hand is?’

Knik.

‘Je naam is David Pilcher.’

Dat stukje informatie klinkt hem juist in de oren. De naam voelt als de zijne, hoewel hij niet precies weet waarom – maar hij lijkt op zijn minst een ster die in zijn firmament thuishoort.

‘Je ligt niet in het ziekenhuis. Je hebt geen auto-ongeluk of hartaanval gehad. Niets van dat alles.’

Hij wil zeggen dat hij zich niet kan bewegen. Dat hij zo koud als de dood en bang is.

Ze gaat verder. ‘Je bent net gewekt uit de schijndood. Je vitale functies zijn goed. Je hebt achttienhonderd jaar geslapen in een van de duizend anabiose-units die je zelf hebt ontworpen. We zijn allemaal enorm opgewonden. Je experiment is een succes. Het team heeft een overlevingspercentage van zevenennegentig. Iets beter dan je had voorspeld, en er zijn geen sleutelfiguren verloren gegaan. Gefeliciteerd.’

Pilcher ligt op de brancard te knippen tegen het licht. De

hartmonitor waaraan hij is aangesloten begint sneller en sneller te piepen, maar niet door angst of stress. Het komt van blijdschap. Binnen vijf seconden weet hij het allemaal weer. Wie hij is. Waar hij is. Waarom hij daar is. Als een camera die scherp wordt gesteld.

Pilcher brengt een hand omhoog – zwaar als een brok graniet – en trekt het masker weg van zijn mond. Hij staart naar de verpleegster. Voor het eerst in bijna twee millennia zegt hij iets, schor, maar duidelijk. ‘Is er al iemand naar buiten gegaan?’

Ook de vrouw trekt haar masker af. Het is Pam. Twintig jaar oud en net een schim na haar lange, lange slaap. En toch... nog steeds zo ontzettend mooi.

Ze glimlacht. ‘Je weet dat ik dat nooit zou toestaan, David. We hebben op jou gewacht.’

Zes uur later is Pilcher opgestaan en loopt hij onvast door de gang op niveau 1, geflankeerd door Ted Upshaw, Pam, Arnold Pope en een man die Francis Leven heet. Leven is de steward van de berg, en hij praat honderduit.

‘... een breuk in de koepel, zevenhonderddrieëntachtig jaar geleden, maar dat is opgevangen door de vacuümsensoren.’

Pilcher zegt: ‘Dus onze voorraden...’

‘Ik ben nog bezig met een hele lading tests, maar alles lijkt heel goed bewaard te zijn gebleven.’

‘Hoeveel mensen zijn er inmiddels wakker?’

‘Pas acht, met ons meegeteld.’

Ze komen bij de automatische glazen deuren die toegang geven tot een grot met een vloeroppervlak van 465.000 vierkante meter, die dient als opslag voor voorraden en bouwmaterialen. Hij wordt met enige genegenheid ‘de ark’ genoemd en is een fantastisch staaltje van bouwkunde en ambitie. Er

hangt een vochtige, mineraalachtige lucht. Aan het plafond branden enorme ronde lampen, zo ver het oog reikt.

Ze lopen naar een Humvee die bij de ingang van een tunnel staat. Pilcher is nu al buiten adem en zijn benen dreigen te verkrampen. Pope rijdt. De verlichting in de tunnel werkt nog niet en de Humvee raast over een helling van vijftien procent de diepe duisternis in, bij het licht van de eenzame koplampen, dat weerkaatst wordt door natte rotswanden.

Pilcher zit voorin, naast zijn rechterhand. Hij is nog steeds een beetje gedesoriënteerd, maar het wordt minder. Zijn mensen hebben hem verteld dat de schijndood achttienhonderd jaar heeft geduurd, maar dat lijkt bij elke ademhaling onmogelijker. Eigenlijk voelt het alsof er maar een paar uur zijn verstreken sinds het oudejaarsfeest in 2013, toen hij en zijn hele team Dom Pérignon dronken, zich uitkleedden en in hun ana-biose-units stapten.

Zijn oren ploppen om zich aan te passen aan de stijgende luchtdruk bij hun afdaling. De nerveuze energie veroorzaakt tintelingen in zijn buik. Als Pilcher over zijn schouder kijkt, ziet hij Leven op de achterbank zitten, een lenige jongeman met het gezicht van een baby, maar de ogen van een wijsgeer.

‘Kunnen we veilig ademen in de buitenlucht?’ vraagt Pilcher.

‘De atmosfeer is wel veranderd,’ zegt Leven, ‘maar niet veel. Stikstof en zuurstof zijn godzijdank nog steeds de voornaamste bestanddelen, maar er is nu één procent meer zuurstof en één procent minder stikstof. De broeikasgassen zijn terug op het niveau van voor het industriële tijdperk.’

‘Ik neem aan dat je al begonnen bent met de decompressie van de berg?’

‘Dat stond boven aan de prioriteitenlijst. We zuigen al lucht van buiten aan.’

‘Nog andere belangrijke bevindingen?’

‘Het duurt nog een paar dagen tot onze computersystemen naar behoren werken.’

‘Wat is volgens onze atoomklok de datum op de christelijke kalender?’

‘Het is vandaag 14 februari in het jaar onzes Heren 3813. Leven lacht. ‘Fijne Valentijnsdag, allemaal.’

Arnold Pope brengt de Humvee tot stilstand als de sterke koplampen de binnenkant verlichten van de titanium poort die de tunnel, de berg en alle slapenden daarbinnen heeft beschermd tegen de buitenwereld. Hij zet de motor uit, maar laat de lampen aan. Terwijl de anderen uitstappen, loopt Pope naar de achterkant van de wagen en trekt de achterdeur open. Hij haalt een halfautomatisch geweer van het rek.

‘In godsnaam, Arnie,’ zegt Pilcher. ‘Wat ben je toch een pessimist.’

‘Daarom betaal je me zo goed, toch? Als het aan mij lag, had ik mijn hele beveiligingsteam meegenomen.’

‘Nee, we houden het voorlopig bij een kleine groep.’

Leven zegt: ‘Pam, wil je even hier komen met je zaklamp?’

Als ze de lichtstraal op het wiel richt waarmee de poort kan worden opengemaakt, zegt Pilcher: ‘Laten we heel even wachten.’

Leven gaat rechtop staan. Pope komt naar hen toe. Ted en Pam draaien zich naar hem om. Pilchers stem is nog ruw door de medicijnen waarmee hij weer tot leven is gewekt.

Hij zegt: ‘We kunnen dit moment niet zomaar voorbij laten gaan.’ Zijn mensen kijken hem onderzoekend aan. ‘Begrijpen jullie wel wat we gedaan hebben? We hebben net de gevaarlijkste en meest riskante reis in de geschiedenis van de mens gemaakt. Geen reis over grote afstand. Een reis door de tijd. Weten jullie wat ons achter die deur wacht?’

Hij laat een stilte vallen. Niemand reageert.

'Een echte ontdekkingsreis.'

'Ik kan je niet volgen,' zegt Pam.

'Ik heb het al eerder gezegd, en ik zeg het nogmaals. Dit is precies zoals toen Neil Armstrong uit de Apollo 11 stapte en als eerste mens voet op de maan zette. Toen de gebroeders Wright hun vliegmachine testten in Kitty Hawk. Toen Columbus aan land waadde in de Nieuwe Wereld. Het is niet te zeggen wat zich aan de andere kant van deze poort bevindt.'

'Jij hebt voorspeld dat de mens zou uitsterven,' zegt Pam.

'Ja, maar meer dan dat was het ook niet. Een voorspelling. Ik kan het mis hebben. Voor hetzelfde geld staan daarbuiten wolkenkrabbers van dertigduizend meter hoog. Stel je voor dat een man uit 213 voor Christus in het jaar 2013 terecht zou komen. "Het mooiste wat we kunnen ervaren is het mysterie." Dat heeft Albert Einstein gezegd. We moeten van dit moment genieten.'

Leven richt zijn aandacht weer op het wiel en begint het tegen de klok in te draaien. Als hij eindelijk klaar is, zegt hij: 'Meneer? Wilt u de honneurs waarnemen?'

Pilcher loopt op de poort af.

Leven zegt: 'Deze hendel hier.'

Pilcher haalt de hendel over. Even gebeurt er niets. De lampen van de Humvee gaan uit. Alleen de smalle lichtbundel van Pams zaklamp snijdt door de duisternis. Dan begint onder hun voeten iets te kreunen als een oud schip. De zware poortdeur trilt en gaat krakend open. En dan...

Er valt licht naar binnen en de stralende vlek beweegt zich naar hen toe. Pilchers hart bonst. Het is het opwindendste moment van zijn leven. Sneeuw dwarrelt over de drempel en een vlaag ijskoude lucht dringt in de tunnel door. Pilcher knijpt zijn ogen dicht tegen het licht.

Als de brede poort helemaal open is, omlijst hij de buitenwereld als een schilderij. Ze zien een met rotsblokken bezaaid dennenbos in een sneeuwstorm.

Ze trekken het bos in, door dertig centimeter zachte poedersneeuw. Het is stiller dan stil. Niets dan het fluisterende geruis van vallende sneeuw.

Na tweehonderd meter blijft Pilcher staan. De anderen volgen zijn voorbeeld.

Hij zegt: 'Ik geloof dat hier de weg naar Wayward Pines was.'

Ze staan nog steeds in een dicht dennenbos en nergens is iets van een weg te bespeuren. Pilcher haalt een kompas tevoorschijn.

Ze lopen in noordelijke richting de vallei in. De pijnbomen torenen boven hen uit.

'Ik vraag me af hoe vaak dit bos is afgebrand en zich heeft hersteld,' zegt Pilcher.

Hij heeft het koud. Zijn benen doen pijn. Hij is er zeker van dat de anderen zich even zwak voelen, maar niemand klaagt. Ze sjokken door tot het bos minder dicht wordt. Hij weet niet goed hoe ver ze hebben gelopen. Het sneeuwt niet meer en voor het eerst ziet hij iets bekends: de enorme rotsmuren die bijna tweeduizend jaar geleden het stadje Wayward Pines omringden.

Het verrast hem hoe getroost hij zich voelt als hij die klippen terugziet. Twee millennia zijn een lange tijd voor bossen en rivieren, maar de klippen zien er nog bijna precies hetzelfde uit. Als oude vrienden.

Niet lang daarna staat de groep midden in de vallei. Geen enkel gebouw te bespeuren. Er zijn zelfs geen ruïnes meer te zien.

Leven zegt: ‘Het is alsof het stadje er nooit geweest is.’

‘Wat betekent dat?’ vraagt Pam.

‘Wat betekent wat?’ zegt Pilcher.

‘Dat de natuur het hier weer heeft overgenomen. Dat het stadje weg is.’

‘Onmogelijk te zeggen. Misschien is Idaho tegenwoordig één groot natuurreservaat. Misschien bestaat Idaho niet meer. We moeten nog een heleboel leren over deze nieuwe wereld.’

Pilcher kijkt naar Pope. De man is een meter of twintig van hen vandaan gelopen en knielt op een open plek in de sneeuw.

‘Wat is er, Arnie?’

Hij wenkt Pilcher naderbij. Als de groep om Pope heen staat, wijst die naar een stel sporen.

‘Menselijk?’ vraagt Pilcher.

‘Ze hebben het formaat van een menselijke voetafdruk, maar de ruimte ertussen klopt helemaal niet.’

‘Hoezo dat?’

‘Wat die sporen ook gemaakt heeft, het bewoog op vier poten. Zie je wel?’ Hij raakt de sneeuw aan. ‘Hier zijn de achterpoten. Dit zijn de voorpoten. Kijk eens naar de afstand tussen die sporen. Verdomde groot.’

In de zuidwesthoek van de vallei steekt een verzameling stenen uit de grond omhoog, verspreid in een bosje dwergeiken en espen. Pilcher gaat op zijn hurken naast een van de stenen zitten en veegt de sneeuw erom weg. Eens was het een blok gepolijst marmer, maar het is in de loop der eeuwen ruw geworden.

‘Wat zijn dat?’ Pam laat haar hand over eenzelfde steen gaan.

‘De overblijfselen van een begraafplaats,’ zegt Pilcher. ‘De opschriften zijn afgesleten. Dit is alles wat over is van het Wayward Pines van de eenentwintigste eeuw.’

Ze lopen terug naar de berg. Iedereen is zwak. Iedereen heeft het koud. Het begint weer te sneeuwen; een wit gordijn tegen de achtergrond van klippen en altijdgroene bomen.

‘Het voelt niet echt als iemands thuis,’ zegt Leven.

‘Een van de eerste dingen die we gaan doen,’ zegt Pilcher, ‘is de drones erop uitsturen. We laten ze naar Boise, Missoula en zelfs Seattle vliegen. Zo komen we erachter of er nog iets is.’

Ze volgen hun eigen sporen de bossen weer in. Als de stilte valt over de groep, klinkt er een schreeuw in de vallei achter hen, die dun en spookachtig weerklinkt tegen de achter de sneeuw schuilgaande bergpieken. Iedereen blijft staan. De kreet wordt beantwoord door een tweede, dieper van klank, maar met dezelfde mengeling van verdriet en agressie.

Pope doet zijn mond open om iets te zeggen, als een waar koor van kreten oprijst uit de bossen om hen heen. Ze haasten zich door de sneeuw, eerst in een drafje, maar als de kreten naderbij komen, versnellen ze allemaal tot een volle ren.

Honderd meter van de tunnel begeven Pilchers benen het en stroomt het zweet over zijn gezicht. De anderen hebben de poort bereikt. Ze haasten zich naar binnen en roepen dat hij sneller moet rennen. Hun stemmen vermengen zich met het gegil achter hem. Zijn zicht wordt wazig. Hij kijkt achterom, vangt beweging op tussen de pijnbomen, van lichte gestalten die hem op vier poten tussen de bomen door achtervolgen.

Hij hapt naar lucht en denkt: ik ga dood, op de eerste dag nadat ik uit de schijndood ben gewekt.

De wereld wordt zwart en opeens is zijn gezicht ijskoud. Hij is nog bij bewustzijn, maar hij ligt met zijn gezicht in de sneeuw en kan zich niet verroeren. Terwijl de kreten steeds dichterbij klinken, wordt hij opeens uit de poedersneeuw getild. Vanaf zijn nieuwe positie over de schouder van Arnold Pope ziet hij de bossen achter hem heen en weer schudden en

mensachtige wezens op hem af rennen. Het dichtstbijzijnde ligt nog geen honderdvijftig meter op hen achter.

Pope duwt hem door de titanium deur en als Pilcher op de grond valt, klimt Pope achter hem aan. Pilcher komt met zijn gezicht op het koude beton terecht.

Pope roept: ‘Achteruit! Het zal erom spannen!’

De poort slaat dicht. Aan de andere kant klinkt dof gebonk tegen het metaal.

Nu hij veilig is, verliest Pilcher langzaam het bewustzijn. Het laatste wat hij hoort voordat hij wegglijdt, is de stem van Pam, die door de hysterische uitbarstingen van de anderen heen roept: ‘Wat zijn dat verdomme voor wezens?’